

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Delegatura w Lublinie
20-012 Lublin, ul. Ochotnicza 10
Tel. (0-81) 532-35-31, 743-77-30, 532-54-48,
Fax (0-81) 532-08-26
E-mail: lublin@uokik.gov.pl

RLU- -430-1/2011/EW

Lublin, dnia 3 lutego 2012r.

za p.o.

DECYZJA Nr RLU 1/2012 -wersja jawna

Na podstawie art. 106 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.) oraz stosownie do art. 33 ust. 4,5 i 6 tej ustawy, w związku z § 2 pkt. 5) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. Nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

nakłada się na [REDAKTED] **prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą** [REDAKTED] **z siedzibą w Lublinie, karę pieniężną** w wysokości **4500zł (słownie: cztery tysiące pięćset złotych)**, co stanowi równowartość **1019 euro (słownie: jeden tysiąc dziewiętnaście euro)**, za nie udzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 cytowanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w postępowaniu wyjaśniającym w sprawie o sygn. akt RLU- 403-12/11/EW.

Uzasadnienie

W dniu 14 czerwca 2011r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwany dalej: „Prezesem Urzędu” – wszczął postępowanie wyjaśniające w celu wstępnego ustalenia, czy nastąpiło naruszenie przez firmę [REDAKTED] z siedzibą w Lublinie, ul. [REDAKTED] zbiorowych interesów konsumentów, w związku ze stosowanymi przez ten podmiot praktykami rynkowymi polegającymi na sprzedaży poza siedzibą przedsiębiorcy zestawów telewizji bez abonamentu wraz z usługą montażu.

W zawiadomienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego wysłanym dnia 14.06.2011r., na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wezwano przedsiębiorcę do złożenia wyjaśnień i przedstawienia dokumentów. Zawiadomienie zostało wysłane za zwrotnym poświadczeniem odbioru, zostało odebrane przez adresata w miejscu głównej siedziby przedsiębiorcy – ul. [REDAKTOWANO] w Lublinie. Zawiadomienie zawierało pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji wprowadzających w błąd stosownie do art. 106 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) zwana dalej ustawą o okik.

Na zawiadomienie to przedsiębiorca nie odpowiedział, w związku z czym dnia 27 lipca 2011r. wystosowano do tego przedsiębiorcy monit wzywający go ponownie na podstawie art. 50 ustawy o okik do udzielenia odpowiedzi na pismo z dnia 14.06.2011r. Monit został wysłany za zwrotnym poświadczeniem odbioru i odebrany przez przedsiębiorcę w dniu 29 lipca 2011r. pod adresem siedziby głównej zakładu przedsiębiorcy. Monit zawierał pouczenie o sankcjach z tytułu braku odpowiedzi. Wysłany monit pozostał bez jakiegokolwiek reakcji ze strony tego przedsiębiorcy.

W związku powyższym Prezes Urzędu podjął decyzję o przeprowadzeniu kontroli w miejscu głównej siedziby zakładu przedsiębiorcy w celu uzyskania materiałów i wyjaśnień przedsiębiorcy dotyczących prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Przeprowadzona w dniu 27.09.2011r. w siedzibie tego przedsiębiorcy kontrola wykazała konieczność uzupełnienia materiałów dowodowych zebranych podczas tej kontroli tym bardziej, że przedsiębiorca wobec ich braku zobowiązał się w Protokole kontroli do dostarczenia żądanych informacji, które nie były w jego posiadaniu podczas przeprowadzania tej kontroli do dnia 4 października 2011r.

W trakcie kontroli Prezes Urzędu uzyskał odpis Zaświadczenia o wpisie do ewidencji gospodarczej przedsiębiorcy, gdzie wskazany był adres zamieszkania przedsiębiorcy, jako osoby fizycznej tj. Lublin (*tajemnica przedsiębiorcy*). Na ten adres kierowana była dalsza korespondencja w sprawie w trakcie postępowania wyjaśniającego i w trakcie postępowania o nałożenie kary pieniężnej.

W związku z faktem, że w zadeklarowanym w Protokole kontroli terminie przedsiębiorca nie przedstawił żądanych przez Prezesa UOKiK dokumentów, Prezes Urzędu, w dniu 19 października 2011 r., działając na podstawie art. 50 ustawy o okik wystosował do [REDAKTOWANO] prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą [REDAKTOWANO] na adres zamieszkania wynikający z wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, wezwanie do przekazania na podstawie art. 50 ustawy o okik następujących dokumentów i informacji, tj.:

1. podania dokładnie od jakiego okresu czasu prowadzona jest działalność polegająca na oferowaniu i sprzedaży poza siedzibą przedsiębiorcy zestawów telewizji na kartę wraz z montażem, wraz z podaniem zasięgu geograficznego prowadzonej działalności,
2. dokładnego określenia co wchodzi w skład zestawu do odbioru telewizji na kartę bez abonamentu,
3. podania ceny zestawu i ceny montażu, ceny zestawu wraz z montażem oraz cenę nabycia tego zestawu przez przedsiębiorcę,

4. dokładnego opisanie systemu sprzedaży poza siedzibą przedsiębiorcy, dokumentów wskazujących na udzielanie pełnomocnictw do działania w imieniu przedsiębiorcy osób, które prezentują ofertę poza siedzibą przedsiębiorstwa,
5. podania informacji w jakim momencie jest wręczany konsumentowi dokument – wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy kupna-sprzedaży,
6. przesłanie kopii 10 umów zawartych poza siedzibą przedsiębiorcy na zakup zestawu telewizji bez abonamentu.

Pismo zawierało pouczenie o sankcjach z tytułu nieudzielenia odpowiedzi.

Informacje powyższe były niezbędne do ustalenia czy i na jakich warunkach przedsiębiorca oferuje swoje produkty i usługi poza lokalem przedsiębiorstwa, a co za tym idzie do ustalenia stanu faktycznego w prowadzonym postępowaniu wyjaśniającym.

Wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 19 października 2011 r. zostało doręczone za zwrotnym potwierdzeniem odbioru i odebrane przez dorosłego domownika, który podjął się oddania przesyłki adresatowi. Przedsiębiorca nie udzielił jednak odpowiedzi na przedmiotowe wezwanie.

W każdym z kierowanych do tego przedsiębiorcy pism, o których mowa wyżej Prezesa Urzędu zamieścił pouczenie, iż nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, może spowodować nałożenie przez Prezesa Urzędu kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z powołanym przepisem, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 50 bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

W związku z powyższym po uzyskaniu stosownego upoważnienia Prezesa UOKiK, wobec faktu, że przedsiębiorca ten prowadzi działalność gospodarczą wykraczającą poza właściwość terytorialną Delegatury w Lublinie, Postanowieniem Nr 267/11 z dnia 6 grudnia 2011r., w sprawie sygnatura akt: RLU-430-1/11/EW, wszczęto z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na przedsiębiorcę [REDAKTURA] prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą [REDAKTURA] z siedzibą w Lublinie, ul. [REDAKTURA] kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 ust. 1 i ust. 2 w/w ustawy w toku postępowania wyjaśniającego, prowadzonego pod sygnaturą RLU-403-12/11/EW w sprawie wstępnego ustalenia czy nastąpiło naruszenie przez przedsiębiorcę [REDAKTURA] z siedzibą Lublinie, ul. [REDAKTURA] zbiorowych interesów konsumentów, w związku ze stosowanymi przez ten podmiot praktykami rynkowymi polegającymi na sprzedaży poza siedzibą przedsiębiorcy zestawów telewizji bez abonamentu wraz z usługą montażu.

Przedsiębiorca dnia 12 grudnia 2011r. odebrał osobiście, w swoim miejscu zamieszkania Zawiadomienie z dnia 7 grudnia 2011r. w sprawie RLU-430-1/11/EW informujące go o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej za nieudzielenie odpowiedzi na żądanie Prezesa Urzędu. Na Zawiadomienie to przedsiębiorca nie odpowiadał.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

██████████ prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą ██████████ na zasadzie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej Prezydenta Miasta Lublina pod numerem 96714. Działalność prowadzona jest od 01.11. 2009r. i obejmuje między innymi sprzedaż detaliczną, działalność usługową w zakresie telekomunikacji.

Przedsiębiorca prowadzi działalność gospodarczą na terenie dwóch województw: lubelskiego i podkarpackiego, gdzie posiada swoje zakłady. Zakład główny mieści się w Lublinie przy ul. ██████████

W 2010 r. ██████████ osiągnął przychód z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w wysokości (*tajemnica przedsiębiorcy*) zł. Przychód za 2011r. nie jest jeszcze znany wobec faktu rozliczenia roku podatkowego do końca kwietnia 2012r.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustawa określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Organem właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Przepis art. 50 ust. 1 ustawy o okik przewiduje środek, przy pomocy którego Prezes Urzędu może realizować swe ustawowe zadania. Przepis ten przyznaje Prezesowi Urzędu uprawnienie do żądania od przedsiębiorców wszelkich koniecznych informacji i dokumentów. Z powyższego uprawnienia Prezes Urzędu może korzystać zarówno w toku postępowania antymonopolowego, postępowania w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, jak i postępowania wyjaśniającego. Uprawnieniu Prezesa Urzędu odpowiada obowiązek przedsiębiorcy udzielenia na jego żądanie wszelkich koniecznych informacji i dokumentów. Zakres wymaganych informacji określa Prezes Urzędu, jednakże ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów przewiduje obligatoryjne wymogi takiego żądania kierowanego do przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 50 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, żądanie powinno zawierać:

- 1) wskazanie zakresu informacji;
- 2) wskazanie celu żądania;
- 3) wskazanie terminu udzielenia informacji;
- 4) pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Obowiązek wynikający z art. 50 ust. 1 ustawy o okik dotyczy wyłącznie przedsiębiorców. Tylko podmiot będący przedsiębiorcą może zostać wezwany przez Prezesa Urzędu do przekazania określonych dokumentów i informacji.

Stosownie do art. 4 pkt. 1 ustawy o okik, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy, rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm. – zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”) jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną – wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez

nich działalności gospodarczej. Ponadto, zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą w dniu złożenia wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Wpisowi do ewidencji podlegają przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi. Przepis art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej definiuje działalność gospodarczą jako zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły.

Mając na uwadze powyższe oraz ustalenia stanu faktycznego, Prezes Urzędu uznał, że wezwanie do przekazania określonych informacji i dokumentów – adresowane do [REDAKTOWANE] – zostało skierowane do podmiotu będącego przedsiębiorcą.

Prezes Urzędu w toku postępowania wyjaśniającego o sygn. RLU- 403-12/11/EW kilkakrotnie wezwał poprzez wezwania i monity wskazanego wyżej przedsiębiorcę do przekazania dokumentów i informacji koniecznych w postępowaniu wyjaśniającym. Żądanie Prezesa Urzędu przekazania określonych informacji spełniało wymogi przepisu art. 50 ust. 2 ustawy o oik, tj. zawierało zakres informacji, cel żądania, termin udzielenia informacji oraz pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.

Wezwania oraz monity Prezes Urzędu skierował do [REDAKTOWANE] na adres głównej siedziby zakładu tego przedsiębiorcy, a po uzyskaniu w trakcie kontroli aktualnego wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, na adres zamieszkania przedsiębiorcy. Korespondencja pod wszystkimi adresami była odbierana osobiście przez przedsiębiorcę lub przez pełnoletniego domownika, który zobowiązał się ją oddać do rąk adresata. Spełniony został zatem wymóg art. 42 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.) – zwanej dalej: „k.p.a.” – zgodnie z którym, pisma doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy. Według poglądu wyrażonego w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego adresatem, o którym stanowi, wskazany wyżej [art. 42](#) k.p.a., jest nie tylko osoba faktycznie zamieszkująca pod adresem doręczenia, ale również osoba, która taki adres wskazała, jako adres dla doręczeń. Skoro tak, to domownikiem w rozumieniu [art. 43](#) k.p.a. jest faktycznie zamieszkująca pod tym adresem pełnoletnia osoba. Inne rozumienie tego przepisu praktycznie wykluczałoby możliwość doręczenia pism pod adresem wskazanym jako adres dla doręczeń. Taki sposób doręczenia przesyłek przez wskazanie adresu dla doręczeń wybiera strona w sytuacji, gdy z uwagi na sposób prowadzenia działalności, tryb życia lub inne okoliczności wskazuje adres dla doręczeń, co umożliwia jej odbiór korespondencji przy pomocy osób trzecich (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 listopada 2010 r. I OSK 910/10).

Mając na uwadze normę zamieszczoną w art. 43 k.p.a. stanowiącą, iż w przypadku nieobecności adresata pismo doręcza się, za pokwitowaniem, dorosłemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorczy domu, jeżeli osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi, uznać należało, że wszystkie wspomniane powyżej pisma Prezesa Urzędu zostały doręczone prawidłowo. Doręczenie wywołuje skutek prawny, jeżeli jest dokonane za pokwitowaniem do rąk dorosłego domownika. Według postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 grudnia 1993 r., [SA/Po 1931/93](#), ONSA 1995, nr 2, poz. 53, "pojęcie "dorosły" w rozumieniu [art. 43](#) k.p.a. jest tożsame z pojęciem "pełnoletni" użytym w [art. 10 § 1](#) kodeksu cywilnego". W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1996 r., [III RN 27/96](#),

OSNAPiUS 1997, nr 11, poz. 187, trafnie przyjęto, że: "Status "domowników" adresata pisma ([art. 43](#) k.p.a.) mają zamieszkujący z nim w jednym mieszkaniu lub domu jego dorośli krewni i powinowaci, niezależnie od tego, czy równocześnie prowadzą z nim wspólne gospodarstwo domowe. Natomiast osoby obce adresatowi nie są jego domownikami, nawet gdy mieszkają w tym samym mieszkaniu (np. jako lokatorzy lub sublokatorzy), chyba że zostały przez adresata włączone do wspólnoty domowej i prowadzą z nim (jego rodziną) wspólne gospodarstwo. W przeciwnym razie osoby takie należy traktować jako sąsiadów adresata i o fakcie doręczenia im przeznaczonej dla niego przesyłki poinformować zainteresowanego przez umieszczenie odpowiedniego zawiadomienia na drzwiach jego mieszkania, względnie izby w jego mieszkaniu". Podjęcie się przez domownika doręczenia adresatowi przesyłki nie musi być potwierdzone na piśmie (postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 listopada 2007 r., [II GSK 192/07](#), Lex nr 494066). Okoliczność, że osoba, której wręczono pismo za pokwitowaniem, nie oddała pisma adresatowi, nie ma wpływu na skuteczność doręczenia. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 lutego 1997 r., [I SA/Łd 163/96](#), Lex nr 29034, trafnie przyjęto, że: "Okoliczność, iż dorosły domownik nie doręczył w stosownym czasie przyjętego pisma do rąk adresata, nie ma wpływu na bieg terminu do wniesienia odwołania". Określony w [art. 43](#) k.p.a. sposób tzw. zastępczego doręczenia pisma opiera się na domniemaniu, że osoba wskazana na potwierdzeniu odbioru pisma jako domownik adresata i która pokwitowała odbiór pisma, przyjęła je w celu oddania go adresatowi oraz że pismo to zostało mu doręczone (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 marca 2007 r., [II GSK 315/06](#), Lex nr 321253). Datą doręczenia pisma adresatowi jest dzień odebrania pisma przez dorosłego domownika, sąsiada lub dozorcę domu. Datą doręczenia nie jest natomiast dzień faktycznego odebrania przez adresata pisma przekazanego przez te osoby. (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 22 marca 2000 r., [I SA/Lu 1731/98](#), Lex nr 40679).

W przedmiotowej sprawie dwa wezwania Prezesa Urzędu odebrali pełnoletni domownicy przedsiębiorcy, pozostałe wezwania i monity przedsiębiorca odebrał osobiście. Odnosząc się do wskazanych powyżej unormowań, uznać należało, iż spełnione zostały wymogi art. 42 i art. 43 k.p.a.

Zatem spełniony został wymóg skutecznego doręczenia przedsiębiorcy pism Prezesa Urzędu.

Żądanie udzielenia informacji skierowane przez Prezesa Urzędu w trybie art. 50 ust. 1 ustawy o okik jest wiążące dla przedsiębiorcy. Nie udzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu, jak również udzielenie nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji, zagrożone zostało karą pieniężną. Stosownie do art. 106 ust. 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 12 ust. 3, art. 19 ust. 3 lub art. 50 bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Zgodnie z art. 5 ustawy o okik, wartość euro, o której mowa w przepisach ustawy, podlega przeliczeniu na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok zgłoszenia zamiaru koncentracji lub nałożenia kary. Średni kurs euro w dniu 30 grudnia 2011 r. wyniósł: **4,4168 zł**.

Ustawa nie zawiera zamkniętego katalogu przesłanek, od których uzależniona jest wysokość kar nakładanych na przedsiębiorców. W art. 111 ustawy o ochronie konkurencji

i konsumentów przykładowo jedynie wskazano, iż przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, Prezes Urzędu winien wziąć pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Ustalając wysokość kary w niniejszej decyzji, Prezes Urzędu wziął pod uwagę stopień zawinienia przedsiębiorcy. [REDAKTURA] pomimo kilkukrotnych wezwań i monitów, które odbierał osobiście lub poprzez dorosłych domowników, nie udzielił, w trakcie trwającego postępowania wyjaśniającego w sprawie RLU-403-12/11/EW, ani w trakcie trwającego postępowania o nałożenie kary pieniężnej żądanych przez Prezesa Urzędu dokumentów i informacji. Dokonując analizy powyższej sytuacji, Prezes Urzędu zważył na stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 7 kwietnia 2004 r. (sygn. III SK 31/2004), zgodnie z którym, kara pieniężna przewidziana w art. 101 ust. 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów [obecnie art. 106 ust. 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów] ma na celu zniechęcenie przedsiębiorców do nieprzestrzegania obowiązku udzielenia informacji na żądanie Prezesa Urzędu. Cel ten wymaga przyjęcia możliwości nałożenia na przedsiębiorcę kary nie tylko wówczas, gdy do chwili wydania przez Prezesa Urzędu i doręczenia przedsiębiorcy decyzji o nałożeniu kary nie została udzielona jakakolwiek informacja, ale także wówczas, gdy żądana informacja została udzielona ze znacznym opóźnieniem, już po wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Odmienne założenie osłabiłoby znacznie prewencyjną, represyjną i dyscyplinującą funkcję tej kary.

Na wysokość kary w przedmiotowej sprawie miał wpływ fakt, iż brak udzielenia odpowiedzi na wskazane powyżej wezwanie uniemożliwiło Prezesowi Urzędu wykonanie zadań wynikających z ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jarosław Różycki pozostając w zwłoce z udzieleniem informacji, żądanych przez Prezesa Urzędu w trakcie postępowania wyjaśniającego prowadzonego pod sygnaturą akt RLU-403-12/11/EW, wręcz uniemożliwia przeprowadzenie tego postępowania. Jednocześnie, dokonując ostatecznego ustalenia wymiaru kary pieniężnej nałożonej na [REDAKTURA] Prezes Urzędu wziął pod uwagę fakt, iż było to pierwsze naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, oraz wysokość przychodu z prowadzonej działalności gospodarczej osiągniętego za rok podatkowy 2010. Powyższe okoliczności skłaniają do nałożenia kary o charakterze dyscyplinującym.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu nałożył na [REDAKTURA] karę w wysokości 4.500 zł, co stanowi równowartość 1019 euro. W ocenie Prezesa Urzędu, wymierzona kara pieniężna będzie wystarczającą sankcją finansową za niewykonanie obowiązku wynikającego z art. 50 ustawy o okik, a jednocześnie wysokość kary jest adekwatna do stopnia zawinienia i jest na tyle dolegliwa, że skutecznie zapobiegnie podobnym naruszeniom ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez tego przedsiębiorcę w przyszłości.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa Urzędu do Narodowego Banku Polskiego, Oddział Okręgowy w Warszawie, na rachunek Nr 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Lublinie.

Otrzymuje:

Adres zamieszkania

(tajemnica przedsiębiorcy)

Z upoważnienie Prezesa UOKiK
Ewa Wiszniowska
Dyrektor Delegatury w Lublinie